

— Părerea mea sinceră — și să știi că *nu glumesc deloc* —, părerea mea sinceră e că tot mai speră să vă audă pe toți la radio. Vorbesc serios. Doamna Glass mai scoase un oftat. Sinceră să fiu, cred că de fiecare dată când dă drumul la radio, taică-tău se așteaptă să prindă emisiunea „Iată un copil deștept” și să vă audă iarăși pe toți cum răspundeți, *unul după altul*, la întrebări. Strînse din buze și se opri, dînd astfel, fără să vrea, și mai multă greutate spuselor ei. Pe voi toți, repetă ea, și își îndreptă brusc ținuta. Inclusiv pe Seymour și pe Walt. Trase iute, dar temeinic, din țigară. Trăiește numai și numai în trecut. Abia dacă *se mai uită* la televizor, afară doar dacă e vreun spectacol de-al *tău*. Și te rog să nu rîzi, Zooney. Nu-i de rîs.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cine rîde?

— Ei bine, asta-i adevărul. Lui nici nu-i trece prin minte că ceva n-ar fi în regulă cu Franny. Nici gînd de-așa ceva. Ce crezi că m-a întreat azi-noapte, chiar după știrile de la ora unsprezece? Dacă nu cumva Franny ar dori o *mandarină*. Copilu' ăla zace acolo cu orele, și plînge de mama focului la fiecare cuvîntel pe care i-l spui, și bolborosește în legea ei Dumnezeu știe ce, și taică-tău se întreabă dacă n-ar dori cumva o *mandarină*. Îmi venea să-l omor. Data viitoare cînd mai... Doamna Glass se opri. Se uită urît înspre perdeaua de la cadă. Da' ce-i așa de amuzant? îl luă ea în primire.

— Nimic. Nimic, nimic, nimic. Îmi place chestia cu *mandarina*. Bun, care sînt ceilalți care nu-ți dau nici o mîină de ajutor? Eu. Les. Buddy.

Și mai cine? Hai, spune-mi mie tot ce ai pe suflet, Bessie. Nu te sfii. Țasta-i necazul cel mare în familia noastră – prea ținem totul în noi.

— Ah, tinere, tare mai ești nostim, n-am ce zice, replică doamna Glass. Își împinse fără grabă un smoc rebel de păr sub elasticul fileului. Ah, tare-aș *vrea* să-l pot prinde cîteva minute pe Buddy la afurisitul ăla de telefon. Singurul om care cred că *știe* ce trebuie făcut în situația asta ieșită din comun. Reflectă o clipă cu ciudă, pare-se. Un necaz nu vine niciodată singur. Își scutură scrumul de țigară în mîna stîngă făcută căuș. Boo Boo se-ntoarce abia pe zece. Lui Waker mi-ar fi *teamă* să-i spun ce s-a întîmplat, chiar dac-aș ști cum să *dau* de el. N-am mai pomenit de cînd sînt așa o familie. Vorbesc serios. Sînteți cu toții, chipurile, nemaipomenit de *intelenți* și așa mai departe, dar cînd e la o *adică*, nici unul din voi nu mi-e de nici un ajutor. Nici unul. M-am cam săturat de...

— Care la o *adică*, pentru numele lui Dumnezeu? Cum la o *adică*? Da' tu ce-ai *vrea* să facem, Bessie? Să ne ducem să trăim noi în locul lui Franny?

— Ia mai taci! Nu zice nimeni să trăiască cineva în locul lui Franny, să-și ia pe umerii lui *viața* lui Franny. Aș *vrea*, pur și simplu, să se ducă cineva acolo în camera de zi și să afle ce se-ntîmplă, *asta* aș *vrea*. Aș *vrea* să știu și eu cînd are de gînd copila aia să se-ntoarcă la colegiu și să-și termine *anul*. Aș *vrea* să știu cînd are de gînd să pună mîna să mănînce ceva cît de cît *hrănit*. Practic, n-a mîncat nimic de cînd s-a-ntors acasă sîmbătă seara –

absolut nimic! Am încercat – acum mai puțin de-o jumătate de oră – s-o fac să bea o cană bună cu supă de pui. A luat exact două înghițituri, și asta a fost *tot*. A vomat aproape tot ce i-am dat ieri să mănince. Vocea doamnei Glass se curmă – doar atît cît să-și ia un nou avînt, parcă. A zis că poate-o să mănince un *cheeseburger* ceva mai tîrziu. Ce-o mai fi și povestea asta cu *cheeseburger*-ul? După cîte înțeleg eu, tot semestrul ăsta pînă acum a trăit numai cu *cheeseburgeri* și cu Coca-Cola. Cu asta se hrănește în ziua de azi o fată tînărá care merge la facultate? Eu *una* știu. Unei copile așa de slăbite și cu nervii la pămînt cum e ea, n-am de gînd să-i dau să mănince niște lucruri care nici măcar nu...

— Așa te vreau! Ori supă de pui, ori nimic. Asta înseamnă să pui picioru-n prag. Dacă tot s-a hotărît să facă o depresie nervoasă, măcar s-avem noi grijă să n-o lăsăm s-o facă în liniște.

— Tinere, ia nu fi *obraznic*. Ah, ce mai gură ai! Dacă vrei să știi, după părerea mea nu-i imposibil să fie o legătură între mîncarea pe care o bagă-n ea copila aia și toată situația asta neobișnuită. De mic *copil* a trebuit să i se dea să mănince cu de-a sila, că altfel nici nu se atingea de legume sau de orice alt lucru care-i făcea *bine*. Nu poți să-ți bați joc de organism la nesfîrșit, an de an – indiferent ce crezi tu.

— Ai perfectă dreptate. Ai perfectă dreptate. E uluitor cum reușești tu să pui punctul pe i. Mi s-a făcut pielea ca de găină... Pe legea mea că-mi dai elan. Mă umpli de înflăcărare, Bessie. Știi ce-ai făcut? Îți dai tu seama ce-ai făcut? Ai dat poveștii ăsteia afurisite o interpretare

nouă, aparte, *biblică*. În anii studenției am scris patru lucrări pe tema Răstignirii – de fapt, cinci –, și de fiecare dată m-am dat de ceasul morții pentru că aveam impresia că lipsește ceva. Acum știu ce lipsea. Acum mi-e totul limpede. Îl văd pe Hristos într-o *cu totul altă lumină*. Cu fanatismul lui nesănătos. Asprimea cu care s-a purtat față de fariseii ăia, oameni cumsecade, cu scaun la cap, conservatori și contribuabili cinstiți. Ah, chiar că-i incitant! Bessie, în stilul tău simplu, direct și intolerant, m-ai făcut să-nțeleg esența Noului Testament. *Regimul alimentar necorespunzător*. Hristos se hrănea cu *cheeseburgeri* și cu Coca-Cola. După câte știm, probabil c-a hrănit *mult...*

— *Dar termină odată, i-o reteză* doamna Glass pe un ton calm, dar amenințător. Ah, ce-aș mai vrea să-ți astup pliscul ăla cu un șervet!

— Dumnezeule! Încerc doar să fac puțină conversație politicoasă, cum se obișnuiește în sala de baie.

— Tare mai ești *nostim*. Vai, ce *nostim* ești! Tinere, întâmplarea face că n-o privesc deloc pe surioară-ta exact în aceeași lumină ca pe Domnul Dumnezeu nostru. Oi fi eu mai nu știu *cum*, dar așa ceva nu mi se-ntîmplă! Nu mi se-ntîmplă să fac nici o comparație între *Dumnezeu* și o fetiță, studentă la facultate, slăbită și surmenată, care citește prea multe cărți religioase! Fără doar și poate că-ți cunoști sora la fel de bine ca și mine – sau *ar trebui* s-o cunoști. E *groaznic* de impresionabilă, și-așa a fost ea întotdeauna, doar știi foarte bine!

Pret de o clipă, în camera de baie se lăsă o liniște ciudată.

— Mamă! Tot acolo ești? Am o cumplită bănuială că stai acolo cu vreo cinci țigări aprinse deodată. Așa-i? Așteptă răspunsul ei. Însă doamna Glass nu găsi de cuviință să i-l dea. Nu-mi convine să mai stai acolo, Bessie. Aș vrea să ies din blestemata asta de cadă... Bessie! M-auzi?

— Te-aud, te-aud, confirmă doamna Glass. O nouă undă de îngrijorare îi străbătuse chipul. Se îndreptă de spate cu un gest impulsiv. L-a mai luat și pe nebunul ăla de Bloomberg să doarmă cu ea pe canapea. Nici măcar nu-i *sănătos*. Oftă din rărunchi. De câteva minute își ținea scrumul de țigară în mîna stîngă făcută căuș. Acum se aplecă fără să fie nevoie să se ridice de tot, și îl vărsă în coșul de gunoi. *Nu știu ce să fac, anunță ea. Pur și simplu nu știu, asta-i tot. Toată casa-i dată peste cap. Zugravii aproape c-au terminat odaia ei și-or să vrea să intre în camera de zi imediat după masa de prînz. Nu știu ce să fac – s-o trezesc sau nu? N-a dormit aproape deloc. Simt că-mi pierd mințile, nu alta. Știi de cînd n-am mai avut eu mîna liberă să aduc zugravi în casa asta? De aproape douăz...*

— Zugravii! Aha! Încep să mă luminez. Uitasem cu totul de zugravi. Ascultă, de ce nu i-ai poftit să intre aici? Că doar e loc *destul*. Ce naiba, ce fel de gazdă or să-și închipuie ei că sînt dacă nu-i invit să intre-n baie, în timp ce mă...

— Tinere, ia taci o clipă. Acu' mă gîndesc.

Prefăcîndu-se că o ascultă, Zooey începu deodată să se șteargă cu prosopul. O bună

bucată de timp, nu se mai auzi decît foşăitul prosopului. Doamna Glass, aşezată la vreo zece paşi de perdeaua de la cadă, străbătu cu privirea duşumeaua acoperită cu dale, oprindu-se asupra covoraşului albastru din faţa căzii. Țigara îi arsese pînă aproape de filtru. O ținea în vîrfurile degetelor de la mîna dreaptă. Era clar că felul ei de a o ține în mînă făcea să se năruie – în sensul unui eşec literar – impresia noastră inițială atît de puternică (și încă perfect îndreptățită) că ar fi purtat pe umeri un șal invizibil, ca o adevărată femeie din Dublin. Degetele ei nu numai că erau de o lungime și o grație extraordinare – așa cum, în general, nu te-ai fi așteptat să fie degetele unei femei destul de trupeșe –, dar mai aveau și un tremur oarecum suveran, ca să zicem așa; un asemenea tremur elegant ar fi putut avea o regină din Balcani detronată, ori fosta curtezană favorită a vreunui rege. Și încă acesta nu era singurul lucru care contrazicea ideea șalului negru dublinez. Mai era și detaliul – apt de a-i face pe unii să ridice din sprînceană – referitor la picioarele lui Bessie Glass, care erau frumoase, indiferent după ce criterii le-ai fi judecat. Erau picioarele unei femei recunoscute cîndva pentru frumusețea ei, picioarele unei artiste de varieteu, ale unei dansatoare foarte suple. Acum, în vreme ce fixa cu privirea covorașul din fața căzii, stătea picior peste picior – cel stîng peste cel drept, cu un papuc de pluș ponosit care părea gata-gata să-i cadă în orice moment din piciorul întins. Picioarele ei erau extraordinar de subțiri, gleznelor erau încă fine și, lucrul cel mai remarcabil,